ILLYRICUM OCCIDENTALE.

LIBER TERTIUS.

I. ILLYRICI NOMEN, SITUS ET INCOLÆ.

ILLYRICUM, inquit [a] Appianus, *ferunt ab Illyrio Polyphemi filio nomen accepisse; & Polyphemi Cyclopis ex Galatea filios, Celtam, Illyrium, & Galam profectos è Sicilia, gentibus imperitasse, quæ ab iis vocatæ Celtæ, Illyrii, & Galli.* Quod ad ejus situm terminosque spectat, sic variè à variis describuntur: *Illyrica dicuntur*, teste [b] Strabone, *quæ & Istrum & Alpes attingunt, sita inter Italiam & Germaniam, initium ducentia à lacu, qui est apud Vindelicos, Rhætos, atque Helvetios. Gentes autem illa incolentes*, ut legitur apud [c] Herodianum, *terrarum situ angustæ, neque multum agri Romanis subjecti possidentes, hoc ipso conterminos ferme vicinosque faciunt Germanis Italos.* Sed longè arctioribus adhuc limitibus Illyricum circumscribit Plinius, [d] dum ait: *Arsiæ gens Liburnorum jungitur, usque ad flumen Titium. Pars ejus fuere Mentores, Hymani, Encheleæ, Dudini, ad quos Callimachus Peucetias appellat: nunc toto nomine Illyricum vocatur generatim.* [1] Postea tamen ampliores obtinuit: unde fit, ut septemdecim ejus provinciæ numerentur apud Sextum [e] Rufum, cujus verba sunt: *Provincias habet Illyricus septem & decem: Noricorum duas, Pannoniarum duas, Valeriam, Saviam, Dalmatiam, Mœsiam, Daciarum duas. Et in diœcesi Macedoniæ sunt septem: Macedonia, Thessalia, Achaja, Epiri duæ, Ptævalis & Creta.* Non tamen semper eumdem numerum provinciarum habuit, sed nunc plures, nunc pauciores, prout Imperatoribus placitum est.

Porro de Gallorum in Illyricum transmigratione hæc tradit [f] Justinus. *Galli*, inquit, *abundanti multitudine, cum eos non caperent terræ, quæ genuerant, trecenta millia hominum ad sedes novas quærendas, velut ver sacrum miserunt. Ex his portio in Italia consedit, quæ urbem Romam captam incendit: & portio Illyricos sinus per strages Barbarorum penetravit, & in Pannonia consedit. Gens aspera, audax, bellicosa: quæ prima post Herculem Alpium invicta juga, & frigore intractabilia loca transcendit. Ibi domitis Pannoniis, per multos annos cum finitimis varia bella gesserunt.*

* II. ILLYRICUM DIU INDIVISUM FUIT.

* Sed his positis, olim Illyricum indivisum, & ab eodem Duce vel Præfecto administratum fuisse imprimis ex Trebellio observandum, dum per illud universum Claudium Ducem fuisse docet [g], his verbis: *Dux factus est*, inquit, *& Dux totius Illyrici, habet in potestatem Thracias, Mœsias, Dalmatas, Pannonias, Dacos exercitus.* Id sub Constantino in divisione magistratuum Imperii per Præfecturas, mutatum fuisse videtur apud Zosimum [h], cum de Præfecto Prætorio Illyrici à Constantino instituto loquens, hæc ait: *Alteri Constantinus Ma-*

[a] Appian. lib. de rebus Illyrici. Φασὶ δὲ τὴν μὲν χώραν ἐπώνυμον Ἰλλυριῶ, τῶ Πολυφήμω γενέσθαι. Πολυφήμῳ γὰρ τῷ Κύκλωπι, καὶ Γαλατείᾳ Κελτὸν καὶ Ἰλλυριὸν, καὶ Γάλαν παῖδας ὄντας, ἐξορμῆσαι Σικελίας, καὶ ἄρξαι τῶν δι' αὐτὸς Κελτῶν, Ἰλλυριῶν καὶ Γαλατῶν λεγομένων.

[b] Strabo lib. 7. Λείπεται δὲ τὰ πρὸς ἕω μὲν τὰ πέραν τῶ Ρήνω, μέχρι τῶ Τανάϊδος, καὶ τῶ ςόματος τῆς Μαιώτιδος λίμνης, καὶ ὅσα μεταξὺ τῶ Αδρίω καὶ τῶν ἀριςερῶν τῆς Ποντικῆς θαλάττης μερῶν ἀπολαμβάνει πρὸς νότον, μέχρι τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Προποντίδος ὁ Ἴςρος.

[c] Herodian. l. 6. Τὰ Ἰλλυρικὰ δὲ ἔθνη, ςένα ὄντα καὶ ὀ πολλὴν ἔχοντα τὴν ὑπὸ Ρωμαίοις γῆν, παρὰ τοσῶτον ὁμόρως καὶ γείτονας ποιεῖ Γερμανὸς Ἰταλιώταις.

[d] Plin. l. 3. c. 21.

[e] Sextus Rufus in Breviario.

[f] Justin. lib. 24.

[g] Trebell. Poll. in Claudio.

[h] Zosimus lib. 2.

NOTÆ LUCÆ HOLSTENII.

1 *Postea tamen ampliores obtinuit &c.*] Hic Illyridem provinciam peculiarem cum integra Diœcesi, quæ Præfecto Prætorio Illyrici postea parebat, confundit.